

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. liepos 18 d.*

Byloje C-382/05

dėl 2005 m. spalio 20 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama A. Aresu ir X. Lewis, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Italijos Respubliką, atstovaujamą I. M. Braguglia, padedamo *avvocato dello Stato* G. Fiengo, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovė,

* Proceso kalba: italų.

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai P. Kūris, K. Schiemann (pranešėjas), L. Bay Larsen ir C. Toader,

generalinis advokatas J. Mazák,
posėdžio sekretorius J. Swedenborg, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2007 m. kovo 8 d. posėdžiui,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

- 1 Europos Bendrijų Komisija savo ieškiniu prašo Teisingumo Teismo pripažinti, jog atsižvelgiant į tai, kad *Presidenza del Consiglio dei Ministri – Dipartimento per la protezione civile – Ufficio del Commissario delegato per l'emergenza rifiuti e la tutela delle acque in Sicilia* (Ministrų tarybos pirmininkas, Civilinės saugos departamentas, Komisarų, atsakingo už nepaprastąją padėtį, susijusią su atliekomis ir vandenų apsauga Sicilijoje, tarnyba) pradėjo procedūrą, jog sudarytų sutartis dėl Sicilijos regiono komunų teritorijose susidariusių komunalinių atliekų, likusių

surinkus išrūšiuotas atliekas, panaudojimo, ir šias sutartis sudarė netaikydama 1992 m. birželio 18 d. Tarybos direktyvoje 92/50/EEB dėl viešojo paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos (OL L 209, p. 1), iš dalies pakeistoje 2001 m. rugsėjo 13 d. Komisijos direktyva 2001/78/EB (OL L 285, p. 1, toliau – Direktyva 92/50), numatytų procedūrų ir, konkrečiai tariant, nepaskelbdama tinkamo pranešimo apie sutarčių sudarymą *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šią direktyvą ir visų pirma jos 11, 15 bei 17 straipsnius.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

2 Direktyvos 92/50 1 straipsnio a punkte numatyta:

„a) viešojo paslaugų pirkimo sutartys – tai atlygintinio piniginio pobūdžio sutartys, kurias raštu sudaro paslaugų teikėjas ir perkančioji organizacija <...>“

3 Šios direktyvos 8 straipsnyje nustatyta:

„Sutartys, kurių objektas – I A priede išvardytos paslaugos, yra sudaromos pagal III–VI dalių nuostatas.“

4 Direktyvos 92/50 V dalyje esančio 15 straipsnio 2 dalyje numatyta:

„Perkančiosios organizacijos, norinčios viešojo paslaugų pirkimo sutartį sudaryti atviro ar riboto konkurso arba pagal 11 straipsnyje išdėstytas sąlygas derybų būdu, apie savo ketinimus paskelbia pranešimu.“

5 Pagal Direktyvos 92/50 17 straipsnį:

„1. Pranešimas privalo būti parengtas remiantis pavyzdžiais, pateiktais III ir IV prieduose, ir turi nurodyti informaciją, kaip yra reikalaujama tuose pavyzdžiuose.
<...>

4. Pranešimai, minimi 15 straipsnio 2 ir 3 dalyse, privalo būti paskelbti *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* ir TED duomenų banke jų originalo kalba. Visų pranešimų svarbių elementų santrauka privalo būti išspausdinta oficialiosiomis Bendrijų kalbomis, tekstą originalo kalba laikant autentišku.

<...>“

6 Direktyvos 92/50 I A priede, pavadintame „8 straipsnyje apibrėžtos paslaugos“, be kita ko, numatyta 16 kategorija „Nuotekų ir atliekų valymo paslaugos; sanitarinės ir panašios paslaugos“, kuri atitinka BPK Nr. 94.

- 7 Šios direktyvos III priede, be kita ko, įtvirtinti pavyzdiniai „išankstinės informacijos pranešimas“ ir „pranešimas apie sutarties sudarymą“.

Nacionalinės teisės aktai

- 8 1999 m. gegužės 31 d. Ministrų tarybos pirmininko potvarkio Nr. 2983 (GURI, Nr. 132, 1999 m. birželio 8 d.), iš dalies pakeisto 2002 m. kovo 22 d. Potvarkiu Nr. 3190 (toliau – Potvarkis Nr. 2983/99), 4 straipsnis nustato:

„Atsakingasis komisaras, Sicilijos regiono pirmininkas, susipažinęs su Aplinkos ir teritorijos apsaugos ministerijos nuomone, sudaro ne daugiau kaip dvidešimties metų trukmės sutartis dėl Sicilijos regiono komunų teritorijose susidariusių komunalinių atliekų, likusių surinkus išrūšiuotas atliekas, panaudojimo <...>. Dėl to atsakingasis komisaras, Sicilijos regiono pirmininkas, paskiria pramonės subjektus taikydamas skaidrias viešas procedūras, nukrypstant nuo Bendrijos pirkimo procedūrų <...>.“

- 9 2004 m. sausio 23 d. Ministrų tarybos pirmininko potvarkiu Nr. 3334 (GURI, Nr. 26, 2004 m. vasario 2 d.) minėtoje nuostatoje esantis žodžių junginys „nukrypstant nuo Bendrijos pirkimo procedūrų“ buvo panaikintas.

Faktinės bylos aplinkybės ir ikiteisminė procedūra

- 10 2002 m. rugpjūčio 5 d. Potvarkiu Nr. 670 Sicilijos regiono pirmininkas, veikdamas kaip *Commissario delegato per l'emergenza rifiuti e la tutela delle acque in Sicilia* (komisaras, atsakingas už nepaprastą padėtį, susijusią su atliekomis ir vandenų apsauga Sicilijoje, toliau – atsakingasis komisaras) ir remdamasis Potvarkio Nr. 2983/99 4 straipsniu, patvirtino dokumentą, pavadintą „Viešas pranešimas apie sutarčių, susijusių su Sicilijos regiono komunų teritorijose susidariusių komunalinių atliekų, likusių surinkus išrūšiuotas atliekas, panaudojimu, sudarymą“ (toliau – ginčijamas pranešimas). Prie ginčijamo pranešimo pridėti trys priedai. A priede pateikiamos „Sicilijos regiono komunų teritorijose susidariusių komunalinių atliekų, likusių surinkus išrūšiuotas atliekas, panaudojimo gairės“. B priedas pavadintas „Suvestinis finansinis planas“, o C priede pateikiama su pasirinktais ūkio subjektais sudarytina pavyzdinė sutartis (toliau – pavyzdinė sutartis).
- 11 2002 m. rugpjūčio 7 d. Skelbimų tarnybai buvo pateiktas pranešimas apie pirmiau nurodytas sutartis, parengtas pagal išankstinės informacijos pranešimo pavyzdį, pateiktą Direktyvos 92/50 III priede. Šis pranešimas paskelbtas 2002 m. rugpjūčio 16 d. *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje* (OL S 158, elektroninė versija).
- 12 Savo ruožtu ginčijamas pranešimas buvo paskelbtas rugpjūčio 9 d. *Gazzetta ufficiale della Regione Siciliana*.
- 13 Gavusi dėl šios procedūros skundą, Komisija 2002 m. lapkričio 15 d. laišku paprašė Italijos valdžios institucijų pateikti informacijos, į kurį šios institucijos atsakė 2003 m. gegužės 2 d. laišku.

- 14 2003 m. birželio 17 d. atsakingasis komisaras sudarė keturias pavyzdinės sutarties pagrindu parengtas sutartis atitinkamai su *Tifeo Energia Ambiente Soc. coop. arl*, *Palermo Energia Ambiente Soc. coop. arl*, *Sicil Power SpA* ir *Platani Energia Ambiente Soc. coop. arl* (toliau – ginčijamos sutartys).
- 15 2003 m. spalio 17 d. Komisija, remdamasi EB 226 straipsniu, pateikė Ispanijos Respublikai oficialų pranešimą, kaltindama šią valstybę narę pažeidus Direktyvą 92/50 ir visų pirma jos 11, 15 ir 17 straipsnius. Kadangi 2004 m. balandžio 1 d. atsakymas į oficialų pranešimą Komisijos netenkino, 2004 m. liepos 9 d. ji išsiuntė Italijos Respublikai pagrįstą nuomonę, ragindama per du mėnesius nuo gavimo imtis būtinų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta.
- 16 2004 m. rugsėjo 24 d. atsakyme į šią pagrįstą nuomonę Italijos valdžios institucijos ginčijo šį įsipareigojimų neįvykdymą.
- 17 Kadangi šis atsakymas Komisijos netenkino, ji nusprendė pareikšti šį ieškinį.

Dėl ieškinio

Šalių argumentai

- 18 Komisija teigia, kad ginčijamos sutartys yra viešojo paslaugų pirkimo sutartys Direktyvos 92/50 1 straipsnio prasme ir kad jos buvo sudarytos nesilaikant iš šios direktyvos išplaukiančių paskelbimo reikalavimų. Konkrečiai tariant, ji pažymi, kad

Europos Bendrijų Oficialiajame leidinyje paskelbtas pranešimas buvo parengtas ne laikantis šios direktyvos III priede pateikto pranešimo apie sutarties sudarymą pavyzdžio, bet remiantis tame pačiame priede nustatytu išankstinės informacijos pranešimo pavyzdžiu. Be to, užsienio paslaugų teikėjai buvo diskriminuojami, palyginti su nacionaliniais ūkio subjektais, kurie pasinaudojo *Gazetta ufficiale della Regione Siciliana* paskelbtu išsamiu pranešimu apie sutarties sudarymą.

- 19 Komisijos teigimu, ginčijamos sutartys negali būti laikomos paslaugų koncesijomis, kurios, kaip teigia Italijos Respublika, nepatenka į Direktyvos 92/50 taikymo sritį. Iš tikrųjų ūkio subjektų užmokesčio nesudaro jų teisė eksploatuoti savo teikiamą paslaugą, gaunant pajamų iš naudotojų ir visiškai prisiimant su šiuo eksploatavimu susijusią riziką.
- 20 Pirma, šioje byloje ūkio subjekto užmokesčio yra atlyginimas, kurį jam tiesiogiai moka atsakingasis komisaras ir kurio dydį eurai už komunų ūkio subjektui perduotų atliekų toną nustato ginčijamos sutartys. Kalbant apie pajamas, kurias ūkio subjektas, be kita ko, gali gauti parduodamas termiškai apdorojus atliekas gautą elektros energiją, reikėtų pažymėti, kad jos nėra šio ūkio subjekto užmokesčio dalis.
- 21 Antra, ūkio subjektas neprisiima su eksploatavimu susijusios rizikos, nes, be kita ko, ginčijamos sutartys jam garantuoja minimalaus metinio atliekų kiekio perdavimą, taip pat numatydamas kasmetinį atlyginimo sumos koregavimą, kad būtų atsižvelgta į jo patiriamų išlaidų pokyčius. Be to, šios sutartys numato šio atlyginimo koregavimą tuo atveju, kai faktinis metinis perduotų atliekų kiekis yra mažesnis nei 95 % arba didesnis nei 115 % minimalaus garantuojamo kiekio, siekiant užtikrinti ekonominę ir finansinę ūkio subjekto pusiausvyrą.

- 22 Atvirkščiai, Italijos vyriausybė teigia, kad ginčijamos sutartys, kaip, be kita ko, matyti iš nacionalinių teismų praktikos, yra paslaugų koncesijos, kurioms netaikoma Direktyva 92/50.
- 23 Visų pirma tokiomis sutartimis siekiama deleguoti bendrojo intereso paslaugą, kurios tęstinumą ūkio subjektas privalo užtikrinti.
- 24 Antra, aptariamoms paslaugoms tiesiogiai teikiamoms vartotojams, t. y. komunų, kurių teritorijoje susidaro atliekos, gyventojų bendruomenei, kuriai galiausiai tenka padengti ūkio subjektui išmokėtą atlyginimą, taigi už šias paslaugas atlyginti, nes komunų gyventojai moka mokestį už atliekų pašalinimą ir apdorojimą. Atsakingasis komisaras šiuo atžvilgiu atlieka tik tarpininko vaidmenį.
- 25 Trečia, pareiga apdoroti atliekas pagaminant energijos bei jos pardavimas yra akivaizdūs ginčijamų sutarčių tikslai. Be to, tai yra klasikinis atvejis, kad užmokestis už koncesiją gaunamas ne tik dėl vartotojo sumokėtos kainos, bet ir dėl kitos su šia teikiama paslauga susijusios veiklos.
- 26 Ketvirta, atsižvelgiant į ūkio subjekto padarytų finansinių investicijų dydį, kurios siekia milijardą eurų, ir ilgą ginčijamų sutarčių galiojimo trukmę, t. y. 20 metų, ūkio subjekto numatomas gauti pelnas susijęs su tam tikra rizika, nes jo dalis bus gaunama parduodant pagamintą energiją.
- 27 Penkta, taip pavestų teikti paslaugų organizavimo ir valdymo atsakomybė išimtinai tenka ūkio subjektui, todėl administracijai lieka tik priežiūros funkcija.

- 28 Kalbant apie paslaugų koncesijas, reikalaujamas skaidrumas gali būti užtikrinamas bet kokiomis tinkamomis priemonėmis, įskaitant, kaip yra šiuo atveju, pranešimo paskelbimą specializuotuose nacionaliniuose dienraščiuose.

Teisingumo Teismo vertinimas

- 29 Taigi, kaip matyti iš nusistovėjusios teismo praktikos, paslaugų koncesijos nepatenka į Direktyvos 92/50 taikymo sritį (žr., be kita ko, 2005 m. liepos 21 d. Sprendimo *Coname*, C-231/03, Rink. p. I-7287, 9 punktą ir 2005 m. spalio 25 d. Sprendimo *Parking Brixen*, C-458/03, Rink. p. I-8585, 42 punktą).
- 30 Kadangi Italijos vyriausybė kelis kartus pažymėjo, jog iš nacionalinių teismų praktikos išplaukia, kad tokios sutartys, kaip antai tos, kurios yra ginčijamos, turi būti laikomos paslaugų koncesijomis, reikia visų pirma priminti, kad viešojo paslaugų pirkimo sutarties apibrėžimas patenka į Bendrijos teisės taikymo sritį, o ginčijamų sutarčių kvalifikavimas pagal Italijos teisę nėra svarbus sprendžiant, ar pastarosios sutartys patenka į Direktyvos 92/50 taikymo sritį (šiuo klausimu žr. 2005 m. spalio 20 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, C-264/03, Rink. p. I-8831, 36 punktą ir 2007 m. sausio 18 d. Sprendimo *Auroux ir kt.*, C-220/05, Rink. p. I-385, 40 punktą).
- 31 Klausimas, ar ginčijamos sutartys turi būti kvalifikuojamos kaip paslaugų koncesijos, turi būti nagrinėjamas išimtinai remiantis Bendrijos teise.
- 32 Šiuo atžvilgiu reikia, pirma, konstatuoti, kad šios sutartys numato, jog atsakingasis komisaras moka ūkio subjektui atlyginimą, kurio dydis nustatomas eurai už atliekų toną, kurią atitinkamos komunos perdavė šiam ūkio subjektui.

- 33 Tačiau, kaip anksčiau nusprendė Teisingumo Teismas, iš Direktyvos 92/50 1 straipsnio a punkte pateikto apibrėžimo aišku, jog viešojo paslaugų pirkimo sutartis šios direktyvos prasme apima atlygį, kurį perkančioji organizacija tiesiogiai moka paslaugų teikėjui (minėto sprendimo *Parking Brixen* 39 punktas). Iš to matyti, kad dėl tokio tipo užmokesčio, koks numatytas ginčijamose sutartyse, sutartis gali būti laikoma atlygintinio piniginio pobūdžio sutartimi 1 straipsnio a punkto prasme, taigi ir viešojo pirkimo sutartimi (dėl bendrovei, turinčiai išimtinę atliekų surinkimo ir apdorojimo teisę, miesto mokamos fiksuotos sumos už šiukšliadėžę arba konteinerį žr. 2005 m. lapkričio 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Austriją*, C-29/04, Rink. p. I-9705, 8 ir 32 punktus).
- 34 Antra, iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad paslaugų koncesija yra tuomet, kai sutarta užmokesčio mokėjimo tvarka apima paslaugų teikėjo teisę eksploatuoti savo paslaugą ir numato, kad jis prisiima riziką, susijusią su aptariamų paslaugų eksploatavimu (žr. 2000 m. gruodžio 7 d. Sprendimo *Telaustria ir Telefonadress*, C-324/98, Rink. p. I-10745, 58 punktą ir 2002 m. gegužės 30 d. Nutarties *Buchhändler-Vereinigung*, C-358/00, Rink. p. I-4685, 27 ir 28 punktus bei minėto sprendimo *Parking Brixen* 40 punktą).
- 35 Taigi, šiuo atžvilgiu reikia konstatuoti, kad ginčijamose sutartyse numatyta užmokesčio mokėjimo tvarka neapima teisės eksploatuoti aptariamų paslaugų ir nenumato, kad ūkio subjektas prisiima riziką, susijusią su paslaugos eksploatavimu.
- 36 Iš tikrųjų atsakingasis komisaras minėtam ūkio subjektui ne tik moka fiksuotą užmokestį už jam perduotą atliekų toną, kaip primenama šio sprendimo 32 punkte, bet ir akivaizdu, kad, remiantis ginčijamomis sutartimis, jis įsipareigoja, pirma, jog visos atitinkamos komunos perduos savo likusias atliekas ūkio subjektui, antra, jog jam bus perduotas minimalus metinis atliekų kiekis. Be to, šios sutartys numato užmokesčio koregavimą tuo atveju, kai realus metinis perduotų atliekų kiekis yra mažesnis nei 95 % arba didesnis nei 115 % šio minimalaus garantuojamo kiekio, kad

būtų užtikrinta finansinė ir ekonominė ūkio subjekto pusiausvyra. Jos taip pat numato, kad atlyginimo dydis kiekvienais metais yra įvertinamas iš naujo, atsižvelgiant į išlaidų, susijusių su personalu, suvartojamomis medžiagomis ir priežiūros darbais, bei finansinio rodiklio pokyčius. Be to, šios sutartys numato, kad galima iš naujo derėtis dėl atlyginimo, kai pasikeitus teisės aktams ūkio subjektas tam, kad jų laikytųsi, turi atlikti tam tikrą lygį viršijančias investicijas.

37 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, ginčijamos sutartys turi būti laikomos viešojo paslaugų pirkimo sutartimis, kurioms taikoma Direktyva 92/50, o ne paslaugų koncesijomis, kurios į pastarosios taikymo sritį nepatenka.

38 Be to, nė vienas Italijos vyriausybės pirmiau nurodytas argumentas ginčijant tokį kvalifikavimą nėra įtikinamas.

39 Kalbant visų pirma apie tai, kad ūkio subjektai, be sutarto atlyginimo, taip pat gali gauti pajamų perparduodami apdorojus atliekas gautą elektros energiją, reikia priminti, kad Direktyvos 92/50 1 straipsnio a punktas, kurioje apibrėžiama viešojo pirkimo sutartis, mini „atlygintinio piniginio pobūdžio sutartį“ ir kad sutarties atlygintinumas reiškia, jog paslaugų teikėjas gauna atlyginimą už suteiktas paslaugas, kurias užsako perkančioji organizacija (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Auroux ir kt.* 45 punktą).

40 Šiuo atveju yra akivaizdu, kad ūkio subjekto gaunamą atlyginimą už atsakingojo komisaro užsakytų paslaugų, t. y. perduotų atliekų apdorojimą išgaunant energiją, teikimą didžiąja dalimi sudaro atsakingojo komisaro mokamas atlyginimas.

- 41 Net jei pajamos iš elektros prekybos taip pat galėtų būti laikomos atlygiu už atsakingojo komisaro užsakytas paslaugas, nes ginčijamose sutartyse pastarasis įsipareigoja palengvinti elektros pardavimą tretiesiems asmenims, vien aplinkybės, kad ūkio subjektas be užmokesčio, gauto kaip atlygis iš šio atsakingojo komisaro, galėtų papildomai gauti tam tikrų pajamų iš trečiųjų asmenų jiems atsilyginant už paslaugų teikimą, nepakanka, kad ginčijamos sutartys prarastų viešojo pirkimo sutarčių statusą (pagal analogiją žr. minėto sprendimo *Auroux ir kt.* 45 punktą).
- 42 Galiausiai ilga ginčijamų sutarčių galiojimo trukmė ir aplinkybė, kad jų vykdymas siejamas su didelėmis pirminėmis ūkio subjekto investicijomis, vis dėlto nėra lemiami veiksniai kvalifikuojant šias sutartis, nes tokios savybės gali būti būdingos tiek viešojo pirkimo sutartims, tiek paslaugų koncesijoms.
- 43 Tas pats galioja aplinkybei, kad atliekų apdorojimas yra bendrasis interesas. Šiuo atžvilgiu lieka priminti, kaip tai matyti ir iš Direktyvos 92/50 I A priedo, kad tarp „8 straipsnyje apibrėžtų paslaugų“, kurioms gali būti taikoma ši direktyva, numatyta kategorija „nuotekų ir atliekų valymo paslaugos; sanitarinės ir panašios paslaugos“, dėl kurių Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad jos, be kita ko, apima atliekų surinkimo ir apdorojimo paslaugas (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Austriją* 32 punktą).
- 44 Galiausiai sprendžiant, ar tai yra viešojo pirkimo sutartis, ar paslaugų koncesija, taip pat nėra lemiamą aplinkybę, kad ūkio subjekto teikiamos paslaugos yra tokio pobūdžio, jog jam tam tikrais atvejais gali pririnkti didelės veiksmų autonomijos.

- 45 Kadangi ginčijamos sutartys yra viešojo paslaugų pirkimo sutartys Direktyvos 92/50 1 straipsnio a punkto prasme, jos galėjo būti sudarytos tik laikantis šios direktyvos nuostatų ir visų pirma jos 11, 15 ir 17 straipsnių. Taigi, remiantis šiais straipsniais, atitinkama perkančioji organizacija, be kita ko, turėjo paskelbti pranešimą apie sutarties sudarymą pagal šios direktyvos III priede numatytą pavyzdį, o tai padaryta nebuvo.
- 46 Iš to išplaukia, kad Komisijos ieškinys yra priimtinas ir reikia pripažinti, jog atsižvelgiant į tai, kad *Presidenza del Consiglio dei Ministri – Dipartimento per la protezione civile – Ufficio del Commissario delegato per l'emergenza rifiuti e la tutela delle acque in Sicilia* pradėjo procedūrą siekiant sudaryti sutartis dėl Sicilijos regiono komunų teritorijose susidariusių komunalinių atliekų, likusių surinkus išrūšiuotas atliekas, panaudojimo, ir šias sutartis sudarė netaikydama 1992 m. birželio 18 d. Tarybos direktyvoje 92/50/EEB dėl viešojo paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos, iš dalies pakeistoje 2001 m. rugsėjo 13 d. Komisijos direktyva 2001/78/EB, numatytų procedūrų ir, konkrečiai tariant, nepaskelbdama tinkamo pranešimo apie sutarčių sudarymą Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šią direktyvą ir visų pirma jos 11, 15 ir 17 straipsnius.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 47 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Italijos Respublika pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

- 1. Atsižvelgiant į tai, jog *Presidenza del Consiglio dei Ministri – Dipartimento per la protezione civile – Ufficio del Commissario delegato per l'emergenza rifiuti e la tutela delle acque in Sicilia* pradėjo procedūrą siekiant sudaryti sutartis dėl Sicilijos regiono komunų teritorijose susidariusių komunalinių atliekų, likusių surinkus išrūšiuotas atliekas, panaudojimo, ir šias sutartis sudarė netaikydama 1992 m. birželio 18 d. Tarybos direktyvoje 92/50/EEB dėl viešojo paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos, iš dalies pakeistoje 2001 m. rugsėjo 13 d. Komisijos direktyva 2001/78/EB, numatytų procedūrų ir, konkrečiai tariant, nepaskelbdama tinkamo pranešimo apie sutarčių sudarymą *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šią direktyvą ir visų pirma jos 11, 15 ir 17 straipsnius.**
- 2. Priteisti iš Italijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.

